

Wie een boom plant
is als God
op de derde dag

Wie een boom plant
bewaart de zaden
van het leven

Wie een boom plant
bouwt een nest
voor een vogel

Wie een boom plant
haalt adem voor het kind
van de toekomst

Wie een boom plant
plant zich een eeuw
verder voort.

En de boom sprak

Mensen voelen niet hoe heerlijk het is
wanneer in het voorjaar onze knoppen
glanzend van vreugde openbarsten
onder de zachte streling van de zon.
Zij horen ons niet kreunen wanneer
een kettingzaag langs onze zijtakken
zeist en wij vergeefs proberen
onze wonden weer dicht te trekken.

Mensen voelen niet wat dieren voelen:
wat het voor een doffertje betekent
dat zijn duifje door een sperwer
van het hok is geplukt en nooit meer
terug is komen vliegen. Maar ook niet:
hoe verrukkelijk het is te drijven
op de termiek tussen hemel en aarde
en in de hoge stilte te wonen.

Hoe zullen dan mensen kunnen voelen
wat God voelt als hij ons ademt
maar toch het giftig smog wordt
ingeademd van een vervuilde atmosfeer?
Hoe zullen mensen Godin kunnen begrijpen
wanneer zij haar niet zien in haar
spelend dartelen – haar barende lust
niet zingend beamen met een kus?

De heilige peppel

Ik sta hier in de berm wat onopvallend (dacht ik) langs de weg van St. Oedenrode naar Boxtel. Ik ben gewoon mezelf, een populier als alle andere eenvoudig in de rij. Wij genieten mateloos van het toverlied van de nachtegalen, die zich nestelen tussen de bramen. Door onze bladeren gonzen de goudvinken en het roodborstje kijkt ons met grote wonderogen aan. En wij bomen genieten van elkaar! Sinds ik echter bij de mensen opval, word ik me steeds meer van mijn eigen schoonheid bewust. De een vindt mij een toonbeeld van vrijheid en levenslust...en zet zijn wagen even langs de kant. De ander vindt dat ik niet netjes ben zoals ik ben en dat dit er eigenlijk niet mee door kan...en schakelt naar een hogere versnelling. Maar ik ben gewoon mezelf, onbeschaamd onschuldig.

Ik heb horen verluiden, dat het aan potente mensen niet toegestaan is de weg naar God te markeren. Ik hoor dat dat van God niet zou mogen. Zij zouden de aarde roemen als de hemel van God...

Maar toch: laat mij maar als symbool van de mannelijkheid van God langs de Brabantse wegen staan, in een land waar de vrouwelijkheid van Godin zich uitspreidt in de beemden aan mijn voet. Ik mag van God, van mijn God die zich in mij openbaart en uitrekt naar de hemel. En ik voel me als teken van hoop opgericht voor de toekomst.

De laatste keer dat alles in mij huilde, was toen hier aan mijn stam rakelings voorbij de begrafenisstoet trok van bisschop Rini Bekkers. Het Adagio van Albinoni, dat toen met de lange rijen rouwende mensen meetrok, kan ik sindsdien niet meer horen zonder dat mijn adem stukt. Het klonk zo droevig door de dreven, zo verloren...

Eerder had ik hem voorbij zien rijden op zijn paard. Hij praatte hardop tegen de merrie en streek haar over haar manen en glanzende hals. En als zij de vriendelijke woorden hoorde van zijn warme stem, zwiepte zij met haar staart. Soms praatte hij half hardop in zichzelf. Dat waren lange gedragen zinnen alsof hij preekte. Als zijn lippen alleen maar bewogen, bad hij...

Ik was toen nog maar een twijgje vergeleken bij nu. Als zij mij nú zouden passeren, zou de merrie lichtjes hinneken en de bisschop fijntjes lachen. Zij wisten wat ze aan elkaar hadden. De natuur mocht

van hem en hij mocht van de natuur. Ik noem hem Rini, zoals zijn vrienden hem noemden, want ik hoor bij hem en hij hoort bij mij...

Rini ligt nu al vijfendertig jaar verstild, diep gestorven onder de rode reuzenbeuken op het kerkhof van St. Oedenrode. Achter hem rijst de Odakapel op. Dit is zijn geboortegrond, de voedingsbodem van zijn jeugdliefde voor God. Deze plaats ademt geschiedenis. Hier stond de tijd even stil. De liefste gelovige in honderd jaar ligt hier te ruste: de man die van mooie paarden en van sterke mannen hield als waren zij het lichaam van God – die met zijn rustige bruine ogen vrouwen aankeek als waren zij de ziel van God. Hij sprak na eeuwen het verlossende woord: mensen houdt van elkaar, weest trouw in het genieten – ik wens jullie de vrijheid van de kinderen Gods...

Als de herfststormen de bomen striemen, stuiven de blaren door de laatste asters. Alleen in de hartslag van de geschiedenis stroomt de liefde mee. Het is God die innert en herinnert. De sluitsteen biedt beschutting tegen vergankelijkheid en vergetelheid...wachtend tot hij zal worden opgetild op de jongste dag.

De Geest ruist door mijn gebladerte en speelt langs mijn stam. Ik heb haar lief. Zij raakt mijn ziel. Mijn lichaam is niet van hout maar van vlees – mijn sappen zijn mijn bloed. Mijn geest woont in de stilte.

Wij bomen spreken niet de taal van mens en dier. Onze groei en bloei is onze taal – wij horen en zien door de poriën van onze schors. Wij weten zo veel... Wij zien het grote verband, de samenhang van de natuur. Wij kruinen hoog boven het landschap uit en turen in de verte. Wij ademen hogere lucht en zuiverheid van een hogere orde. God is dichtbij...

Ach, het zou een van ons, de paradijsboom geweest moeten zijn, die volgeladen met verboden vruchten de natuurlijke onschuld van de mensheid bedierf... Wij verbazen ons over de mensen: zij spreken van hun schaamte waar zij hun trots bedoelen. Angstvallig verbergen zij zich voor elkaar. Slechts hun kruin en vingertoppen steken uit de omhulling van hun ademend lijf. Toen de mensen vijgeblarenbroekjes gingen dragen, werden zij zichzelf en elkaar tot vijand. Het lichaam werd de vijand van God – God de vijand van het lichaam.

Sindsdien zijn het haast onbelichaamde geesten die de kerken leiden. Zij markeren de 'omwegen' naar God. Zij verkondigen de gevallen natuur van de mens en wakkeren de argwaan aan tegenover het lichaam. Hoe bloedarmoedig wordt daardoor de geest en hoe vreugdeloos het geloof. De kerk is zo melancholiek. Zij lacht het leven niet toe. En zie: de kerken lopen leeg en worden afgebroken. Mensen stormen naar buiten en klimmen over het hekwerk van de moraal. Zij snakken naar uitzicht, ruimte, adem. Zij snakken naar God.

In de bermen, achter de schermen wordt de eerste bloei zichtbaar van een geloof zoals wij bomen dat hebben: mensen richten zich op in hun zelfwaarde en herkennen zich in God. Zij worden zich van ons intieme leven bewust en kijken naar de dieren als hun soortgenoten. Zij omarmen elkaar en willen liefde uitdelen als dagelijks brood, als levensdrank om niet te verkommeren. Zij redden elkaar van verdrinking en verhongering, van vervreemding en vereenzaming. Zij worden God gewaar zoals wij bomen God voelen stromen binnen onze bast – zoals dieren Godin voelen ontwaken in het morgenlicht.

Rini Bekkers moest zijn paard op stal laten staan. Het paardehoofdstel hangt nog aan de muur. Maar misschien is hij straks de derde ruiter, fier gezeten op een zwarte Gelderse merrie, uitgereden om de bomen en gewassen te beschermen. Of rijdt hij nóg door de Brabantse dreven als de boer die met zijn klompen aanvoelt, dat priesters gewoon moeten kunnen trouwen en het priesterschap moeten kunnen voortplanten. Misschien is hij al op weg naar den Bosch om de vrouwen te feliciteren, die (door) God gewijd zijn en als orantes voor Gods aanschijn treden. Hij is een van die heilige geesten die deze tijd beademen met licht en nieuw leven. Ik zie hem steeds weer voorbij komen, op weg naar den Bosch...

Ik sta hier als boom van genade, teken van genezing van de oerwonde die nooit een oerzonde is geweest. Ik ben een biddende boom. Asjeblief: laat mij staan!

foto en tekst: jan peijnenburg

Ik stond
te dromen
tussen andere bomen
totdat er een
haar zachte schors
voor mij openplooidde
en ik de bloedstroom
zag van haar hart.

Uitzinnig
barstte ik
uit mijn huid.
Ik stond
in betovering
en groeide
als een levensboom
met haar samen.

Nu zie ik
overal
in de bermen
zaailingen
borelingen
schuilen
onder een dak
van groen.

Trillend van leven
richten zij zich op,
jongetjes en meisjes
en spreiden
hun glimlach
op de grond.
Ik droomde
en had zo lief.